

De liefde is sterker dan de dood

Het lijkt wel of januari niet alleen een maand van kou en guurheid is, maar ook van ziekte en dood.

Meteen op nieuwjaarsdag schoot een als kerstman verklede terrorist 39 mensen dood in een nachtclub te Istanboel. Op onze Driestar werden we evenzeer met de dood geconfronteerd.

En bij ons in Sliedrecht overleed onze oud-predikant, Ds. J. den Hoed. Het overlijden van Ds. Den Hoed bracht, wonderlijk en vreemd genoeg, in mijn somberheid toch weer een keer.

Op oudejaarsdag zag ik Ds. Den Hoed nog voor me zitten en we knikten elkaar nog toe. Al snel erna werd hij opgenomen in het ziekenhuis en hij is daar op 13 januari A.D. 2017 overleden.

Hij was een begrip in Sliedrecht. Hij was klein van postuur maar straalde een grote kracht uit en dat werd in zijn jongere jaren nog onderstreept door de bos met vurig rood haar die hij had. Hij was een hervormde dominee van de oude stempel. Een echte heer. Je waagde het niet om hem te tutoyeren. Als hij bij de plaatselijke groentewinkel zijn groenten bestelde en een winkelmeisje sprak hem aan met 'meneer, kan ik u helpen', dan zei hij: 'Het is geen meneer, het is dominee'. Hij zei dit niet uit hoogmoed maar vanwege zijn hoge opvatting van het predikantsambt.

Wij waren thuis niet hervormd maar christelijk gereformeerd ('Bewaar het pand'), dus in mijn jeugd heb ik hem niet meegemaakt. Wel hoorde ik van een goede vriend, bij wie ze thuis hervormd waren, verhalen over hoe Ds. Den Hoed met gestrenge hand én ook met Denhoediaanse humor catechisatie gaf. Ordeproblemen had hij niet: Hij gaf onderwijs en de jeugd luisterde. Hij gaf ook nog een aantal uur godsdienst op de plaatselijke Ambachtsschool waar 'de oude Van Rees' de scepter zwaaide. Zijn geheugen was legendarisch. Hij wist uit het hoofd alle namen en adressen van kerkleden alsmede de data waarop hun kinderen waren gedoopt of getrouwd.

Samen met zijn vrouw en kinderen woonde hij in de statige pastorie aan de Rivierdijk. Omdat de confessionelen ook een eigen pastorie hadden, werd de GB-pastorie 'het Bondshotel' genoemd. Voor je idee wóonde hij hier niet maar residéerde hij hier gelijk koning David in zijn paleis. Zijn rechterhand of 'krijgsoverste', ouderling Alblas, werd dan ook 'Joab' genoemd.

Toen wij trouwden zijn we hervormd geworden en daardoor hebben we Ds. Den Hoed persoonlijk leren kennen. Hij heeft ons huwelijk ingezegend. Omdat hij in het bestuur van Hogeschool de Driestar zat, heb ik ook nog bij hem gesolliciteerd. Toen ik eenmaal aangenomen was, ontmoette ik hem eens tijdens een personeelsuitje. We waren voor die gelegenheid sloop gegaan in een viskotter en voeren de Noordzee op bij windkracht zeven. Ik was bang om zeeziek te worden en om die reden was ik boven op het dek in het midden van het schip gaan staan. Daar is de beweging immers het minst en de kans op zeeziekte het kleinst. Even later kwam Ds. den Hoed ook naar dit middelpunt toe, want hij vreesde evenzeer voor 'opstand van de maag'. Zo stonden we daar tot het schip de haven binnenvoer en voerden van hart tot hart een gesprek.

Tot op hoge leeftijd preekte hij nog. Hij moest, toen hij 24 jaar predikant te Sliedrecht was, verplicht met emeritaat, hoewel hij het liefst zijn 25 jaar had volgemaakt. Nadien heeft hij nog jaren gepreekt en pastoraal werk gedaan.

Twee preken van hem zijn bij mij ingeslagen als de bliksem. De ene keer was toen hij tijdens een jubileumdienst het smartelijke verlies van hun dochter memoreerde, die door ziekte op jonge leeftijd gestorven was. Toen zag je bij deze man, die je niet zo gemakkelijk naar binnen liet kijken, de binnenkant van zijn ziel. De andere keer was tijdens onze huwelijksbevestigingsdienst. Hij preekte over Hooglied 8: 6: 'De liefde is sterk als de dood'. Hij verbond deze woorden met de woorden van Paulus in I Kor. 13 waar het gaat over 'de liefde is sterker dan de dood'. Je zag hoezeer deze woorden hem raakten en ze raakten ook mij finaal.

Nu is hij hier niet meer. Met hem is ook een heel tijdperk gestorven. Die oude tijd is eens en voorgoed voorbij. Dat stemt me - ook al was die oude tijd zeker niet volmaakt - weemoedig. Maar

door zijn sterven kwam er in deze doodsmaand ook de keer. 'De liefde is sterker dan de dood'. Wat voor ons nog geloven is, is voor hem reeds aanschouwen en omhelzen geworden.